

«Μωρέ, κάνε με πρωθυπουργό ή υπουργό για μια μέρα και να δεις πως στρώνουν τα πράγματα».

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Πριν από πολλά χρόνια, όταν αντάμωναν οι παρέες, συζητώντας για την κατάντια του τόπου και τα τρέχοντα θλιβερά γεγονότα, κάποιος θα πετιόταν και θα φώναζε αγανακτισμένος «μωρέ, κάνε με πρωθυπουργό ή υπουργό για μια μέρα και να δεις πως στρώνουν τα πράγματα». Χρόνια έχω να το ακούσω. Είναι πλέον τόσο το κατέβασμα στου «κακού τη σκάλα» και το περιρρέον πνεύμα παραίτησης και υποταγής, που κανείς δεν διανοείται ότι μπορεί κάτι να αλλάξει. Οι «κυβερνήσεις πέφτουνε» και, συνήθως, μετά από λίγο, όλοι μονολογούν και λένε με έκδηλη την απογοήτευση: μια από τα ίδια. «Οι βιολιτζήδες άλλαζαν, μα ο χαβάς μενεις ο ίδιος» όπως θα έλεγε και ο Κολοκοτρώνης.

Άλλαξε κάτι στην Παιδεία; Όχι. Περιμέναμε- το ελάχιστο- να εκπαραθωθούν τα βλάσφημα βιβλία των Θρησκευτικών, μετά και την δεύτερη καταδίκη τους από το ΣτΕ. Εις μάτην. Καταλάβαμε. Κατέθεσε τα διαπιστευτήριά της και η νυν υπουργός. Μια από τα ίδια. Τι το διαφορετικό πράττει από τους Φίλη και Γαβρόγλου; Τίποτε. Από την ίδια αρχέκακο κεφαλή παίρνουν γραμμή και μπαίνουν στην γραμμή, στοιχίζονται. Πόσα, όμως, θα μπορούσαν ν' αλλάξουν στην Παιδεία; Εξαγνισμός μας μέσω της Παιδείας. Να ξαναγίνουμε αγνοί ζώντας με τα δικά μας παλιά

πλούτη. «Δεν θέλω καινούργια, ξένα δώρα. Παλιά, δικά μου πλούτη σου ζητώ», βροντολαλεί ο καθ' ημάς Παλαμάς.

Τίποτε δεν γίνεται, θα πει με συγκατάβαση κάποιος. Λάθος. Πολλά και ωραία μπορεί να γίνουν. «Κάνε με ένα βράδυ υπουργό Παιδείας και να δεις ποιο θα είναι το νέο αναλυτικό, όχι πρόγραμμα, αλλά όραμα». Και δη, στην κρίσιμη, εξοπλιστική ηλικία του Δημοτικού.

Απαριθμώ, έχοντας κατά νου την Στ' που διδάσκω. (Και κατάγράφω αυτά που πράττω στην αίθουσα, κατά παράβαση προγραμμάτων που μας έφεραν σε τούτο εδώ το χάλι).

Πρώτον: Στο μάθημα της **Γλώσσας**, το σημαντικότερο και κυριότερο. Κατάργηση των νυν βιβλίων-περιοδικών ποικίλης ύλης-και ανάθεση συγγραφής νέων αναγνωστικών, όχι σε τυχάρπαστους εθνομηδενιστές- δοκιμάστηκαν και διέλυσαν τα πάντα- αλλά στους αρίστους. Επιστρατεύεις την αφρόκρεμα της επιστήμης, ό,τι καλύτερο διαθέτει παγκοσμίως η πατρίδα – γλωσσολόγους, φιλόλογους, εικαστικούς, παιδαγωγούς – και τους αναθέτεις την υψηλή αποστολή. Όρος απαράβατος, η προβολή της εθνικής μας παράδοσης εν τη διαχρονία της. Τι σημαίνει καλό αναγνωστικό; Προσωπικώς χωρίζω την χρονιά σε θεματικές ενότητες. Δηλαδή, με απλά λόγια.

Ένα μήνα διδάσκω δημοτική ποίηση. «Του νεκρού αδελφού», «το γιοφύρι της Άρτας», «οι Ακρίτες», «ο Ερωτόκριτος». Να ευωδιάσουν τα παιδιά από τα μυρίπνοα άνθη της Πονεμένης Ρωμιοσύνης. Τον άλλο μήνα αρχαίους συγγραφείς. Ποιος είπε ότι δεν μπορούν να διαβάσουν Όμηρο, Θουκυδίδη ή Πλούταρχο; Τον άλλο μήνα Πατέρες της Εκκλησίας», το μοσχολίβανο των εθνικών μας γραμμάτων. (Μέγα Βασίλειο και Φώτιο και Πατροκοσμά και άγιο Παΐσιο). Σειρά έχουν τα απομνημονεύματα του Εικοσιένα. 27 σελίδες έχει το νυν βιβλίο Γλώσσας για συνταγές μαγειρικής. Γιατί να μην διδάξω τον εξάισιο λόγο, ιδρυτικός του κράτους μας θα έλεγα, του Γέρου του Μοριά στην Πνύκα, τις λεβέντικες μοσχοβολιές του πατριδοφύλακα Μακρυγιάννη ή του Φωτάκου και του Κασομούλη τα συναξάρια του Γένους; Ακολουθούν οι Νεοέλληνες ποιητές, οι τροπαιούχοι της Γλώσσας μας. Ο Σολωμός, ο Κάλβος, ο Μαβίλης, ο Βαλαωρίτης, ο Δροσίνης, ο Πολέμης, ο Παλαμάς, ο Ελύτης, ο Σεφέρης, ο Ρίτσος, ο Βρεττάκος, ο Ρώτας, διαμάντια πεταμένα στη λάσπη. Έπονται οι πεζογράφοι με πρωταθλητή τον κυρ Αλέξανδρο τον Σκιαθίτη, τον Βενέζη, τον Μυριβήλη, τον Κόντογλου. Τι να πρωτοδιαλέξεις; Απλώνεις το χέρι στο χρυσοφόρο μεταλλείο της λογοτεχνίας μας και πιάνεις πετράδια και τιμαλφή.

Δεύτερον: Δυο ώρες **αρχαία ελληνικά**, μύθους του Αισώπου, Ευαγγελικές Περικοπές. Έμφαση στην ετυμολογία. (Γιατί τον λέμε σκίουρο; Γιατί έχει μια ουρά τόσο μεγάλη, που κάνει σκιά). Ταυτόχρονα κυκλοφορεί στο σχολείο «ετυμολογικό λεξικό», στο οποίο καταγράφονται λέξεις καθημερινές που τις γνωρίζουν τα παιδιά. (Αίθουσα. Από το ρήμα αίθω=φωτίζω. Από δω ο αίθριος καιρός). Δύο καλά πετυχαίνεις: και βελτίωση της ορθογραφίας και αίσθηση της συνέχειας της γλώσσας.

Τρίτον: Γραμματική. Το νυν βιβλίο έχει 218 σελίδες. Εν πολλοίς βρίσκεται σε αχρησία. Κανείς μαθητής δεν το μελετά. Ένα ολιγοσέλιδο, εύχρηστο βιβλίο αρκεί. Τα δέκα μέρη του λόγου, λίγο συντακτικό και τέλος. Και να ξαναμπούν στο σχολείο η ορθογραφία, που κακώς καταργήθηκε, προανάκρουσμα της επιβολής της φωνητικής γραφής, ένα ι, ένα ε, και, γιατί όχι, η καλλιγραφία. «Απορεί κανένας πως γίνεται, μια φυλή σαν την δική μας που είχε τόση ευαισθησία και που τη μετάδωσε σ' όλη την ανατολή, τώρα να είναι βουτηγμένη ολόκληρη στην ακαλαισθησία στο κάθε πράγμα, μια ακαλαισθησία αληθινά απίστευτη, σα να έχουμε γίνει ένα ολότελα άλλο γένος», γράφει ο Κόντογλου στα «Μυστικά Ανθη» του. (σελ. 46).

Τέταρτον: Ιστορία. Απόσυρση των υπαρχόντων βιβλίων, που είναι για πρωτοετείς φοιτητές και συγγραφή βιβλίων, στα οποία θα αναδεικνύονται οι επιφανείς του Γένους. Γιατί είναι ήρωες ο Μπότσαρης, ο Παπαφλέσσας, η Μπουμπουλίνα, ο Παύλος Μελάς, ο Γρηγόρης Αυξεντίου; Αφιερώματα και επεισόδια από την ζωή τους, που φανερώνουν το μεγαλείο τους. Τα παιδιά θέλουν τις αξίες σαρκωμένες σε πρόσωπα. Τους μιλάς για τον αητό της Μακεδονίας μας, τον Παύλο Μελά, και κατανοούν τι σημαίνει ηρωισμός, θυσία και φιλοπατρία και επαναφέρεις στους τοίχους κάδρα ηρώων, για να τους βλέπουν και να καμαρώνουν που είναι Ελληνόπουλα.

Πέμπτον: Θρησκευτικά. Στην Στ' Δημοτικού το Ευαγγέλιο της Κυριακής ή βίους αγίων, μαρτύρων και νεομαρτύρων. Χριστοκεντρική παιδαγωγία, για να καταλάβουν τα παιδιά (και οι γονείς τους) ότι Χριστιανός δεν είναι αυτός που αναρριχάται, στην "σωζομένη" συκομουριά του Ζακχαίου, αλλά αυτός που φιλεύει τον Χριστό στο σπίτι του και μοιράζει «τα ήμισυ των υπαρχόντων του, τοις πτωχοίς». Για να μάθουν τα βαπτισμένα, αλλά ξεμυρωμένα Ελληνόπουλα ότι εκτός από τα γενέθλια, υπάρχουν και οι άγιοί τους και γιορτάζουμε με χαρά, την ημέρα που δεν πέθαναν, αλλά προτίμησαν την ζωή κοντά στο Χριστό και νίκησαν τον θάνατο. Τα παιδιά τρέχουν στον Χριστό. Αυτός ανοίγει την

αγκαλιά του και μας μαλώνει: «Άφετε τα παιδιά...». Και εμείς βάζουμε ανάμεσά τους το πρόγραμμα του Φίλη και του Γαβρόγλου..

Έκτον: Με νόμο: Κάθε Δευτέρα έπαρση της σημαίας και όλο το σχολείο ψάλλει το αναστάσιμο απολυτίκιο του Γένους, τον **Εθνικό μας Ύμνο**

Έβδομον: Η **γιορτή των Τριών Ιεραρχών**. Από αργία ξαναγίνεται σχολική γιορτή.

Όγδοον: **Παρελάσεις**. Είδαμε κάτι νευρόσπαστα να χοροπηδούν σαν κατσίκια. Απόρροια της ανύπαρκτης Παιδείας, της εκπαίδευσης (και της κοινωνίας), του χαβαλέ, της κατάληψης και της ατιμωρησίας. “Θεέ μου τι βλέπομεν στις μέρες μας», θα μοιρολογούσε ο Μακρυγιάννης. Ξινά μήλα από ξινές, άχρηστες μηλιές...

Ας το καταλάβουμε «**Σχολείο ίσον δάσκαλος**» (Παλαμάς). Όλο το βάρος να πέσει στην υγιή, εθνική μόρφωση των δασκάλων. Αυτή είναι η αποστολή της Παιδείας: η εθνική μόρφωση. «Δεν μπορεί η παιδεία ν’ αρνηθεί την εθνική μόρφωση και να γίνει αχρωμάτιστη, πανανθρώπινη Παιδεία, εκτός τόπου και χρόνου. Τέτοια παιδεία θα ήταν αφηρημένη μόνο έννοια χωρίς περιεχόμενο». Είναι λόγια του Αλ. Δελμούζου, στο βιβλίο του «Μελέτες και πάρεργα» (σελ. 42). Ήθελε να πει Παιδεία για Ελληνόπουλα, τα τρανά και γερά γράμματα του Γένους, που μόρφωναν γενιές που «χιόνι έτρωγαν, χιόνι έπιναν και την φωτιά βαστούσαν»....

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς

Πηγή : www.antibaro.gr/article